

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

П'ЯТА СЕКЦІЯ

СПРАВА «СОЛОМАТИН ПРОТИ УКРАЇНИ»

(Заяви № 8191/04)

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

15 жовтня 2009 року

Це рішення стане остаточним відповідно до умов пункту 2 статті 44 Конвенції. Текст рішення може зазнати редакційної правки.

У справі «Соломатін проти України»

Європейський суд з прав людини (п'ята секція), засідаючи палатою, до складу якої увійшли:

Пеер Лоренцен (Peer Lorenzen), Голова,

Рената Ягер (Renate Jaeger),

Карел Юнгвірт (Karel Jungwiert),

Райт Маруст (Rait Maruste),

Марк Віллігер (Mark Villiger),

Здравка Калайджиева (Zdravka Kalaydjieva), судді,

Михайло Буроменський (Mykhaylo Buromenskiy), суддя ad hoc,

та Клаудія Вестердік (Claudia Westerdiek), Секретар секції,

після обговорення за зачиненими дверима 22 вересня 2009 року, виносить таке рішення, що було прийняте того ж дня:

ПРОЦЕДУРА

1. Справа порушена за заявою (№ 8191/04), поданою проти України до Суду 11 лютого 2004 року громадянином України п. Костянтином Васильовичем Соломатіним (далі — заявник) відповідно до статті 34 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі — Конвенція).

2. Уряд України (далі — Уряд) був представлений його уповноваженим — п. Ю. Зайцевим.

3. 22 жовтня 2008 року Голова п'ятої секції вирішив направити заяву Уряду. Також було вирішено розглядати питання щодо прийнятності та суті заяви одночасно (п. 3 статті 29 Конвенції).

ЩОДО ФАКТІВ

I. ОБСТАВИНИ СПРАВИ

4. Заявник народився у 1979 році та проживає у м. Києві, Україна.

5. Заявник є колишнім військовослужбовцем. У жовтні 2001 року він був звільнений у запас.

6. У невизначену дату заявник звернувся до Центрально-міського суду м. Горлівки (далі — «суд») з позовом до Центрально-міського військкомату м. Горлівки (далі — «військкомат»), вимагаючи сплатити йому одноразову грошову допомогу, компенсацію за моральну шкоду та витрати по сплаті держмита у розмірі 51 грн¹.

7. Під час провадження у суді військкоматом було сплачено одноразову грошову допомогу. У зв'язку з цим заявник відмовився від позову щодо вимоги одноразової грошової допомоги та компенсації моральної шкоди.

¹ Приблизно 9 євро.

8. 24 квітня 2003 року суд присудив стягнути з військкомату на користь заявника витрати по сплаті державного мита в розмірі 51 грн. Це рішення не було оскаржено та набуло статусу остаточного.

9. У невизначену дату відділом державної виконавчої служби Центрально-міського районного управління юстиції м. Горлівки (далі — виконавча служба) було відкрито виконавче провадження щодо виконання зазначеного рішення.

10. 15 липня 2003 року виконавчою службою було винесено постанову про зупинення виконавчого провадження, оскільки у виконавчому листі не було зазначено рахунок боржника.

11. Пізніше військкомат було розформовано. Зобов'язання за його заборгованістю перейшли до правонаступника — Горлівського міського об'єднаного військового комісаріату. 4 травня 2006 року суд задовольнив клопотання заявника про заміну відповідача у виконавчому провадженні. Заявник знову направив виконавчий лист до виконавчої служби.

12. Рішення залишається невиконаним.

II. ВІДПОВІДНЕ НАЦІОНАЛЬНЕ ЗАКОНОДАВСТВО

13. Відповідне національне законодавство викладене у рішенні «*Ромашов проти України*» (*Romashov v. Ukraine*) (№ 67534/01, пп. 16–19, від 27 липня 2004 року).

ЩОДО ПРАВА

I. СТВЕРДЖУВАНЕ ПОРУШЕННЯ ПУНКТУ 1 СТАТТІ 6 КОНВЕНЦІЇ І СТАТТІ 1 ПЕРШОГО ПРОТОКОЛУ ДО КОНВЕНЦІЇ

14. Заявник скаржився на невиконання рішення, винесеного на його користь. Він посилався на пункт 1 статті 6 Конвенції та на статтю 1 Першого протоколу до Конвенції, які передбачають таке:

Пункт 1 статті 6 Конвенції

«Кожен має право на справедливий і публічний розгляд його справи упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом, встановленим законом, які вирішить спір щодо його прав та обов'язків цивільного характеру...»

Стаття 1 Першого протоколу

«Кожна фізична або юридична особа має право мирно володіти своїм майном. Ніхто не може бути позбавлений своєї власності інакше як в інтересах суспільства і на умовах, передбачених законом і загальними принципами міжнародного права.

Проте попередні положення жодним чином не обмежують право держави вводити в дію такі закони, які вона вважає за необхідне, щоб здійснювати контроль за користуванням майном відповідно до загальних інтересів...»

A. Щодо прийнятності

15. Уряд стверджував, що заявник не вичерпав національні засоби юридичного захисту, оскільки він не оскаржив дії державних виконавців. Уряд також зазначив, що заявник при повторному поданні виконавчого листа не дотримався процедурних вимог, передбачених

законодавством. У зв'язку з цим Уряд стверджував, що заявник більше не був зацікавлений у виконанні згаданого рішення.

16. Заявник не погодився.

17. Стосовно заперечень Уряду щодо того, що заявник повторно не подав виконавчого листа, Суд зазначає, що в даній справі на користь заявника було винесене рішення суду про зобов'язання держави, в особі військкомату, яке набрало законної сили і підлягало виконанню. Суд повторює, що не слід покладати на особу, яка в результаті судового провадження отримала право вимоги до держави, обов'язок надалі ініціювати процедуру виконання з метою отримати належне за рішенням суду (див. рішення «Лізанець проти України» (*Lizanets v. Ukraine*), № 6725/03, п. 43, від 31 травня 2007 року, та практику суду, згадану в ньому). Щодо заперечень Уряду стосовно невичерпання заявником національних засобів юридичного захисту Суд зазначає, що аналогічні заперечення вже були відхилені у низці рішень, прийнятих Судом (див. рішення у справі «Войтенко проти України» (*Voytenko v. Ukraine*), № 18966/02, пп. 27–31). Суд вважає, що дані заперечення повинні бути відхилені за тих же підстав.

18. Суд дійшов висновку, що скарги заявника за пунктом 1 статті 6 Конвенції та статтею 1 Першого протоколу не є явно необґрунтованими у значенні пункту 3 статті 35 Конвенції. Він також зазначає, що вони не є неприйнятними за будь-яких інших підстав. Тому вони визнаються прийнятними.

В. Щодо суті

19. У своїх зауваженнях Уряд стверджував, що не було порушення положень Конвенції щодо заявника. Він також стверджував, що державні органи вжили всіх необхідних заходів для забезпечення виконання рішення.

20. Заявник не погодився.

21. Суд зазначає, що рішення, винесене на користь заявника, залишається невиконаними.

22. Суд неодноразово констатував порушення пункту 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Першого Протоколу до Конвенції у справах, подібних до цієї (див. вищезгадані рішення у справах «Ромашов проти України» (*Romashov v. Ukraine*), п. 46, і «Войтенко проти України» (*Voytenko v. Ukraine*), пп. 43 і 55).

23. Після розгляду всіх матеріалів, які були йому надані, Суд вважає, що Уряд не навів жодного факту чи аргументу, які могли б переконати його дійти іншого висновку в даній справі.

24. Відповідно мало місце порушення пункту 1 статті 6 Конвенції та порушення статті 1 Першого протоколу до Конвенції.

II. ІНШІ СТВЕРДЖУВАНІ ПОРУШЕННЯ КОНВЕНЦІЇ

25. Заявник скаржився, що суддя в його справі не була безсторонньою та незалежною. Також він скаржився, що міліція відмовилася приймати його на роботу. Заявник не посилався на жодну статтю Конвенції чи протоколів до неї.

26. Уважно розглянувши представлені заявником документи, виходячи із сукупності наявних матеріалів та в тій мірі, в якій він є повноважним вивчати заявлені скарги, Суд не встановив жодних ознак порушення прав та свобод, гарантованих Конвенцією. Відповідно

зазначена частина заяви повинна бути оголошена неприйнятною як явно необґрунтована, відповідно до пунктів 3 та 4 статті 35 Конвенції.

III. ЩОДО ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

27. Стаття 41 Конвенції передбачає:

«Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє право від-повідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткове відшкодування, Суд, у разі необ-хідності, надає потерпілій стороні справедливую сатисфакцію».

A. Шкода

28. Заявник вимагав сплатити заборгованість за рішенням суду, винесеним на його користь. Він також вимагав 2000 євро відшкодування моральної шкоди.

29. Уряд не заперечував щодо сплати заборгованості за рішенням суду, винесеним на його користь. Він оскаржив вимогу заявника щодо відшкодування моральної шкоди.

30. Суд вважає, що Уряд повинен сплатити заявнику заборгованість за рішенням суду як відшкодування матеріальної шкоди.

31. Щодо суми, яку заявник вимагав як відшкодування моральної шкоди, Суд вважає, що за обставин даної справи встановлення порушення є достатньою справедливою сатисфакцією.

B. Судові витрати

32. Заявник не висунув вимог щодо судових витрат. Відповідно Суд нічого не присуджує.

C. Пеня

33. Суд вважає за доцільне призначити пеню на підставі граничної позичкової ставки Євро-пейського центрального банку, до якої має бути додано три відсоткових пункти.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Оголошує* скарги за пунктом 1 статті 6 Конвенції та статтею 1 Першого протоколу до Кон-венції стосовно невиконання рішення від 24 квітня 2003 року прийнятними, решту скарг у заяві — неприйнятними.

2. *Постановляє*, що мало місце порушення пункту 1 статті 6 Конвенції.

3. *Постановляє*, що мало місце порушення статті 1 Першого протоколу до Конвенції.

4. *Постановляє*, що:

a) держава-відповідач повинна сплатити заявнику протягом трьох місяців з дня, коли рішення набуде статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції, заборгованість, що належить йому за рішенням Центрально-міського суду м. Горлівки від 24 квітня 2003 року як відшкодування матеріальної шкоди;

b) зі впливом зазначеного тримісячного строку і до повного розрахунку на вищезазначені суму нараховуватиметься простий відсоток (*simple interest*) у розмірі граничної позичкової

ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в цей період, плюс три відсоткові пункти;

с) встановлення порушення є достатньою справедливою сатисфакцією за будь-яку моральну шкоду, яку міг зазнати заявник.

5. *Відхиляє* решту вимог заявника щодо справедливої сатисфакції.

Вчинено англійською мовою і повідомлено у письмовій формі 15 жовтня 2009 року згідно з пунк-тами 2 і 3 правила 77 Регламенту Суду.

Клаудія ВЕСТЕРДІК

Секретар

Пеер ЛОРЕНЦЕН

Голова